

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 735/2025-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov

a , zastúpených Advokátska kancelária JUDr. Peter Erdös s.r.o., Radvanská 1, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 2To/34/2022-7248 z 19. októbra 2022 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 78/2023 zo 17. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. apríla 2025 domáhajú vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom krajského súdu č. k. 2To/34/2022-7248 z 19. októbra 2022 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 78/2023 zo 17. decembra 2024. Sťažovatelia zároveň navrhujú zrušiť napadnutý rozsudok krajského súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie (a zrušiť aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu) alebo alternatívne zrušiť iba napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Sťažovatelia si uplatňujú aj finančné zadosťučinenie vo vzťahu ku krajskému súdu vo výške po 40 000 eur a vo vzťahu k najvyššiemu súdu vo výške po 10 000 eur. Popritom si uplatňujú aj náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva nasledujúci skutkový stav:

2.1. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Nitre podal 31. októbra 2012 na sťažovateľov obžalobu vedenú pod č. k. Kv 81/2007-169. Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky

č. k. 1 T 189/2012-6732 zo 16. augusta 2021 boli sťažovatelia (okrem iných, pozn.) uznaní za vinných (každý z nich samostatne) v bode 1 z obzvlášť závažného zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 a 6 písm. a) Trestného zákona v znení zákona č. 498/2008 Z. z. spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona s obžalovaným [REDAKOVANÉ] a v bode 10 z prečinu porušovania autorského práva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 283 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona v znení zákona č. 317/2009 Z. z. s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období, za čo ich okresný súd odsúdil podľa § 225 ods. 6 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 a 3 [za zistenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a za nezistenia žiadnej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona], § 41 ods. 2 a § 39 ods. 1 a 3 písm. c) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody osem rokov. Okresný súd ich podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona im uložil ochranný dohľad na dva roky. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku ich okresný súd zaviazal nahradiť poškodenej škodu 1 271,40 eur a ďalšej poškodenej nahradiť spoločne a nerozdielne spolu s [REDAKOVANÉ] škodu 3 350 033,85 eur, pričom so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal túto poškodenú na civilný proces.

2.2. O odvolaní sťažovateľov (a iných, pozn.) podanom proti všetkým výrokom, ako aj proti konaniu, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku okresného súdu, ktoré odôvodnili prostredníctvom svojho obhajcu s poukazom na dôvod podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) a d) Trestného poriadku, rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) a d) Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uznal sťažovateľov (každého samostatne) za vinných (okrem iných, pozn.) v bode 1 z trestného činu subvenčného podvodu spáchaného spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250b ods. 1 a 5 zákona č. 140/1961 č. Zb. Trestný zákon v znení účinnom do 31. decembra 2005 a v bode 10 z prečinu porušovania autorského práva spáchaného spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 283 ods. 1 a 2 písm. b) s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona v znení zákona č. 317/2009 Z. z., za čo ich (každého samostatne) krajský súd odsúdil podľa § 250b ods. 5 s použitím § 35 ods. 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení účinnom do 31. decembra 2005 s prihliadnutím na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere piatich rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do prvej nápravno-výchovnej skupiny podľa § 39a ods. 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení účinnom do 31. decembra 2005. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku ich zaviazal (spolu s [REDAKOVANÉ]) spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej škodu vo výške 3 350 033,85 eur, ktorú so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces. Zároveň sťažovateľov zaviazal ďalšej poškodenej nahradiť škodu vo výške 1 271,40 eur.

2.3. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu podali sťažovatelia 31. marca 2023 ústavnú sťažnosť, ktorou sa taktiež domáhali vyslovenia porušenia základných práv na osobnú slobodu, súdnu ochranu a na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ako aj práva na spravodlivý proces. Ústavný súd túto ústavnú sťažnosť sťažovateľov uznesením sp. zn. I. ÚS 324/2023 z 8. júna 2023 odmietol v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ako zjavne neopodstatnenú a vo zvyšnej časti ako neprípustnú, pretože napádané nedostatky napadnutého rozsudku krajského súdu bolo možné podriaďiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Sťažovatelia preto následne 28. augusta 2023 podali dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Toto ich dovolanie ale najvyšší súd odmietol napadnutým uznesením, ktoré bolo doručené právnemu zástupcovi sťažovateľov 13. februára 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľov

3. Väčšina námietok sťažovateľov v ich ústavnej sťažnosti smerovala proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorý sťažovatelia považovali za arbitrárny. Krajský súd sa podľa ich názoru nevysporiadal so žiadnym z ich obhajobných argumentov, odignoroval ich a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými závermi okresného súdu, ktoré podľa ich názoru neboli vecne správne a nevyplývali z dokazovania, resp. mali ním byť vyvrátené.

4. Sťažovatelia sa svojou ústavnou sťažnosťou snažili spochybniť záver, že vo vzájomnej súčinnosti s odsúdeným [REDAKOVANÉ] (v predmetnom čase starosta obce [REDAKOVANÉ]) konali koordinovane v spoločnom úmysle vylákať od Slovenskej energetickej agentúry nenávratný finančný príspevok na projekt (Využitie geotermálnej energie v [REDAKOVANÉ] – zdroje a rozvody tepla), a to aj za cenu predloženia predstieraného stavebného povolenia. K tomuto záveru mali podľa sťažovateľov dospieť súdy na základe nasledujúcich tvrdení:

- a) sťažovatelia mali vedomosť, že pre dosiahnutie nenávratného finančného príspevku na predmetný projekt musia disponovať právoplatným stavebným povolením;
- b) sťažovatelia preto iniciovali kroky smerujúce k získaniu stavebného povolenia až 4. novembra 2004, čím sa dostali do časovej tiesne, keďže vedeli, že do 15. novembra 2004 ho nie je možné získať zákonným spôsobom;
- c) už uvedenú časovú tieseň mal potvrdiť aj svedok [REDAKOVANÉ], keďže naliehavosť sa mala premietnuť aj do zvýšenej ceny za vypracovanie projektovej dokumentácie;
- d) koordinácia sťažovateľov s odsúdeným [REDAKOVANÉ] vyplývala z osvedčenia pravosti podpisu jedného zo sťažovateľov [REDAKOVANÉ] (v rozhodnom čase starosta obce [REDAKOVANÉ]) na žiadosti o poskytnutie nenávratného finančného príspevku – [REDAKOVANÉ] tak mal mať vedomosť o povinnej prílohe k tejto žiadosti, ktorou bolo stavebné povolenie;
- e) koordinácia sťažovateľov s odsúdeným [REDAKOVANÉ] vyplývala aj z toho, že obchodná spoločnosť MAGMA ZAFÍR, s. r. o. (ktorej konateľmi boli sťažovatelia v rozhodnom čase), mala v priestoroch Obecného úradu [REDAKOVANÉ] zriadené sídlo a p. [REDAKOVANÉ] bol splnomocnený na preberanie jej zásielok a angažoval sa pri zabezpečovaní vyjadrení dotknutých orgánov v priebehu konania o stavebnom povolení.

5. Už uvedené závery sa ale podľa sťažovateľov nezakladali na pravde a mali predstavovať iba ničím nepodložené úvahy súdu. Tieto závery následne sťažovatelia rozsiahlym a rozvláčnym spôsobom spochybnili. Podľa sťažovateľov totiž stačilo, že žiadateľ (obchodná spoločnosť MAGMA ZAFÍR, s. r. o.) o poskytnutie nenávratného finančného príspevku na dotknutý projekt nemusel disponovať právoplatným stavebným povolením – postačovalo neprávoplatné stavebné povolenie, čo je v súlade s výpoveďou sťažovateľov, ktorí sa, čo sa týka tejto otázky v súvislosti s predmetným projektom, informovali. Všeobecné súdy dospeli k záverom o dátumoch týkajúcich sa zabezpečovania stavebného povolenia bez relevantného odôvodnenia, hoci zo samotnej výpovede p. [REDAKOVANÉ] vyplývalo, že ako starosta obce prijal návrh na vydanie stavebného

povolenia už v auguste 2004. Z výpovede svedka [REDAKOVANÉ] nevyplývala žiadna skutočnosť týkajúca sa časovej tiesne sťažovateľov, ale toto tvrdenie vyplývalo z výpovede iného svedka. Zároveň však nie je podľa sťažovateľov pravdivé, keďže zvýšená cena za urýchléné vypracovanie projektovej dokumentácie bola dohodnutá najneskôr k 9. augustu 2004 (výzva na podávanie žiadostí o poskytnutie nenávratného finančného príspevku bola zverejnená 23. augusta 2004, t. j. stavebné povolenie sa sťažovatelia snažili dosiahnuť pred tým, ako bola zverejnená). Neexistuje teda príčinná súvislosť medzi zvýšením ceny za projektovú dokumentáciu a možnosťou čerpať nenávratný finančný príspevok, v čom vidia sťažovatelia arbitrárnosť záverov všeobecných súdov. Napokon z napadnutého rozsudku podľa sťažovateľov nebolo zrejmé, z akého dôvodu považoval krajský súd vzťahy medzi sťažovateľmi (ako konateľmi obchodnej spoločnosti MAGMA ZAFÍR, s. r. o.) a p. [REDAKOVANÉ] (starostom obce [REDAKOVANÉ]) za neštandardné, keď medzi obchodnou spoločnosťou MAGMA ZAFÍR, s. r. o., a obcou [REDAKOVANÉ] bola uzatvorená odplatná nájomná zmluva, ktorej nájom bol riadne hradený a v zmysle ktorej prenajaté priestory mali slúžiť reprezentatívnym účelom spojeným s dotknutým investičným zámerom (pracovné stretnutia konateľov obchodnej spoločnosti – sťažovateľov), pričom v obci mali nebytové priestory prenajaté aj iné obchodné spoločnosti. Splnomocnenie na preberanie poštových zásielok bolo dohodnuté priamo pri uzatváraní predmetnej zmluvy, keďže priestory plnili uvedenú reprezentatívnu funkciu. Angažovanosť p. [REDAKOVANÉ] ako starostu obce pri zabezpečovaní vyjadrení dotknutých orgánov v priebehu stavebného konania sťažovatelia označujú ako jeho zákonnú povinnosť. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti ďalej popisujú skutočnosti, ktoré podľa ich názoru preukazujú, že spolu s p. [REDAKOVANÉ] nepostupovali koordinovane v úmysle vylákať subvenciu bez splnenia zákonných podmienok – bez zákonného právoplatného stavebného povolenia, čo podľa ich tvrdenia nevyplýva ani z vykonaného dokazovania.

6. Ďalšou okolnosťou, ktorou sa sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti extenzívne zaoberali, bolo posúdenie existencie, resp. neexistencie návrhu na vydanie územného rozhodnutia a stavebného povolenia z 20. augusta 2004, o ktorého existencii mali okresný súd a následne aj krajský súd pochybnosti založené na nasledujúcich zisteniach:

- a) v návrhu z 20. augusta 2004 bolo ako sídlo obchodnej spoločnosti MAGMA ZAFÍR, s. r. o., uvedené už nové sídlo, ktoré bolo do obchodného registra zapísané až 1. septembra 2004;
- b) v návrhu boli uvedené aj parcelné čísla pozemkov, ktoré v čase podania žiadosti obchodná spoločnosť MAGMA ZAFÍR, s. r. o., nevlastnila (vlastnila ich obec [REDAKOVANÉ]);
- c) nezrovnalosti v parcelných číslach pozemkov;
- d) zo záverov znaleckého posudku č. 9/2009 znalca Ing. Pulca vyplývalo, že súbor, ktorý je obsahovo zhodný s návrhom z 20. augusta 2004, bol naposledy upravený 5. apríla 2009 a
- e) návrh stavebníka nebol zaevidovaný v došlej pošte, netvoril súčasť administratívneho spisu, ktorý sa týka predmetného stavebného konania, ako ani nebol v origináli zaistený orgánmi činnými v trestnom konaní.

7. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti podrobne popisujú dôvody, pre ktoré považujú závery okresného súdu (odobrené krajským súdom) za arbitrárne. V čase spísania návrhu z 20. augusta 2004 sťažovatelia očakávali doručenie rozhodnutia registrového súdu o zmene údajov zapísaných v obchodnom registri (sídla obchodnej spoločnosti), k čomu došlo 1. septembra 2004. V prípade, ak by uvádzali pôvodné sídlo, toto by v priebehu stavebného konania už nebolo aktuálne. Sťažovatelia tiež poukázali na nájomnú zmluvu s predkupným právom z 19. júla 2004,

ako aj na zmluvu o budúcej zmluve z 19. júla 2004 medzi obcou [REDAKOVANÉ] ako prenajímateľom, resp. budúcim predávajúcim a spoločnosťou MAGMA ZAFÍR, s. r. o., ako nájomcom, resp. budúcim kupujúcim. Nezrovnalosti v parcelných číslach dotknutých pozemkov neboli spôsobilé vyvrátiť existenciu návrhu z 20. augusta 2004. Dokument skúmaný znalcom nebol totožný s listinným dôkazom vykonaným súdom. Napokon skutočnosť, že návrh stavebníka nebol zaevidovaný v došlej pošte, sťažovatelia nepovažovali za dôležitú vzhľadom na skutočnosť, že predmetný návrh prevzal priamo starosta obce [REDAKOVANÉ] a tento to v rámci svojho výsluchu mal aj potvrdiť.

8. Už uvedené závery podľa názoru sťažovateľov znamenajú, že nebolo možné dôjsť k inému záveru ako tomu, že vykonaným dokazovaním okresného súdu nebol preukázaný skutkový stav tak, ako ho ustálil okresný súd vo svojom rozsudku, a tým nebolo ani len v rovine dôvodného podozrenia preukázané naplnenie objektívnej stránky trestného činu subvenčného podvodu sťažovateľmi. Napriek skutočnosti, že sťažovatelia napadli daný nedostatok skutkových záverov okresného súdu svojím odvolaním, krajský súd sa s daným nedostatkom žiadnym spôsobom nevysporiadal a so skutkovými závermi okresného súdu sa v celom rozsahu stotožnil, a preto považovali napadnutý rozsudok za arbitrárny a jeho vydaním malo byť krajským súdom porušené právo sťažovateľov na spravodlivý súdny proces, ako aj ich základné právo na súdnu ochranu a s poukazom na okolnosť, že napadnutým rozsudkom bol sťažovateľom uložený aj nepodmienečný trest odňatia slobody, malo byť porušené aj ich základné právo na osobnú slobodu.

9. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovatelia uviedli, že tento iba nekriticky parafrázoval svoju vlastnú judikatúru a neadresne analyzoval jednotlivé aspekty práva na obhajobu, avšak bez toho, aby ich možnú aplikáciu na trestnú vec sťažovateľov zdôvodnil aj ústavne konformným spôsobom zodpovedajúcim špecifikám konkrétneho trestného konania, reagujúc na všetky dovolacie námietky sťažovateľov. V napadnutom uznesení podľa sťažovateľov nebola uvedená akákoľvek zmienka o tom, ako sa najvyšší súd vysporiadal s dovolacou argumentáciou sťažovateľov pozostávajúcou z poukazovania na skutočnosť, že predchádzajúce rozhodnutia súdov sú založené na dôvodných pochybnostiach, pričom nie sú ani len dostatočne odôvodnené. Arbitrárnosť a ústavnoprávna neudržateľnosť napadnutého rozhodnutia je podľa sťažovateľov zvýraznená nielen tým, že v ňom úplne absentujú právne úvahy týkajúce sa vysporiadania sa dovolacieho súdu s materiálnou podstatou prípadného porušenia práva sťažovateľov na obhajobu, ale v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje čo i len analytické zhrnutie dovolacích námietok sťažovateľov v načrtnutom smere. Z uvedených dôvodov považovali sťažovatelia napadnuté rozhodnutie ako celok za arbitrárne a jeho vydaním malo byť najvyšším súdom porušené ich právo na spravodlivý súdny proces a z dôvodu absencie vysporiadania sa s dovolacou argumentáciou sťažovateľov aj ich základné právo na súdnu ochranu. Napokon pretože v dôsledku tohto postupu najvyššieho súdu nebol zrušený napadnutý rozsudok krajského súdu, malo ním byť nepriamo porušené aj právo sťažovateľov na osobnú slobodu.

10. Sťažovatelia si uplatnili aj finančné zadosťučinenie, pričom poukázali na to, že samotné trestné konanie v tomto prípade trvalo viac ako 12 rokov, čím malo byť porušené aj ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Okrem toho uviedli, že napriek dĺžke konania boli odsúdení na nepodmienečný trest odňatia slobody, z ktorého sťažovateľ vykonal 814 dní a sťažovateľka 723 dní. Momentálne pritom vykonávajú zvyšok trestu odňatia slobody, ktorý im bol premenený na trest domáceho väzenia. Napokon podotkli, že v predmetnom trestnom konaní

boli zviazaní aj na náhradu škody, čo je dôvodom prebiehajúceho exekučného konania, ktoré negatívnym spôsobom ovplyvňuje život sťažovateľov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), základného práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 2 ústavy) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 ústavy) napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

12. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov:

13. Aj vo svojej predošlej ústavnej sťažnosti (podanej ešte pred podaním dovolania, pozn.) sťažovatelia namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov s poukazom na dĺžku trestného konania. Ústavný súd v uznesení č. k. I. ÚS 324/2023-35 z 8. júna 2023 odkázal na svoju judikatúru, podľa ktorej je jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľov. Tento záver vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa tak ochrana základnému právu na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte mohlo trvať (m. m. IV. ÚS 265/2021, II. ÚS 333/2021).

14. K namietanému porušeniu v ústavnej sťažnosti označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu, resp. postupom najvyššieho súdu nemohlo v čase podania ústavnej sťažnosti už dochádzať. Z informácií uvedených v samotnej ústavnej sťažnosti je zrejmé, že v predmetnej trestnej veci bolo označené konanie právoplatne skončené vydaním napadnutého rozsudku z 19. októbra 2022 (doručeného sťažovateľom 2. a 8. februára 2023). Rovnako dovolacie konanie bolo ukončené vydaním napadnutého uznesenia zo 17. decembra 2024 (doručeného právnenému zástupcovi sťažovateľov 13. februára 2025). Ústavná sťažnosť sťažovateľov bola podaná až 8. apríla 2025, a teda v tomto momente už bola právna neistota sťažovateľov odstránená vo vzťahu k výsledku dovolacieho konania, ako aj vo vzťahu k samotnému trestnému konaniu.

15. Na základe všetkých už uvedených okolností nezostávalo ústavnému súdu iné, než opätovne odmietnuť ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (m. m. I. ÚS 48/2022).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

16. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu musel ústavný súd konštatovať, že sťažovatelia ho vo svojej ústavnej sťažnosti interpretovali selektívnym a zavádzajúcim spôsobom. Zdôrazňovali totiž okolnosti, ktoré vedeli určitým spôsobom spochybníť (alebo si to aspoň mysleli, pozn.), hoci tieto okolnosti v konečnom dôsledku vôbec neboli dôležité pre rozhodovanie všeobecných súdov, resp. pre ustálenie skutkového deja.

17. Rozhodovacia prax ústavného súdu vychádza z predpokladu, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. IV. ÚS 372/08, III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022), pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Vzhľadom na obsahovú spätosť (spojitosť) napadnutého rozsudku okresného súdu a napadnutého rozsudku krajského súdu pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v celistvosti.

18. To, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, spravidla nie je predmetom prieskumu pred ústavným súdom. V tomto zmysle ústavný súd nie je súdom konajúcim v základnom konaní. Ústavný súd do rozhodnutí všeobecných súdov vstupuje výlučne v prípadoch, keď nimi došlo k zásahu do niektorého zo základných práv alebo slobôd tak, že interpretácia či aplikácia zákonného práva nerešpektuje podstatu ústavných princípov (m. m. napr. III. ÚS 455/2020). Ide o prípady arbitrárnych rozhodnutí, ktoré znamenajú najmä (i) extrémny nesúlاد právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami, (ii) interpretáciu, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne uvedené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax), (iii) nerešpektovanie kogentnej normy (interpretáciu), ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, ako aj (iv) hodnotenie dôkazov vykonaných bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (m. m. napr. I. ÚS 413/2018, IV. ÚS 599/2021).

19. Z ústavného princípu nezávislosti súdov obsiahnutého v čl. 141 ústavy vyplýva zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá je vo vzťahu k trestnému konaniu na zákonnej úrovni upravená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Všeobecné súdy v každej fáze konania zvažujú, ktoré dôkazy je potrebné vykonať a či je potrebné, prípadne v akej miere, doplniť dôkazný stav, pričom posudzujú aj dôvodnosť návrhu na doplnenie dokazovania. Zásada voľného hodnotenia dôkazov znamená, že zákon neustanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti a váhu jednotlivých dôkazov. Ich význam sa vyjaví až pri konečnom zhodnotení dôkazného materiálu, pri ktorom však nemôže konajúci súd postupovať svojvoľne. Jeho vnútorné presvedčenie o správnosti určitej okolnosti musí byť založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. Vnútorné presvedčenie sudcu tak musí byť odôvodnené objektívnymi skutočnosťami, ktoré súd zistí, a musí byť ich logickým dôsledkom. Pokiaľ všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní stanovené zásady

na hodnotenie dôkazov rešpektujú, nemá ústavný súd právomoc „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov nimi vykonaných (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2485/16 z 29. novembra 2016; m. m. tiež napr. II. ÚS 329/2021, II. ÚS 198/2023, II. ÚS 337/2023). Zásadu voľného hodnotenia dôkazov je potrebné štruktúrovať do konkrétnych komponentov a kritérií. Jedným z nich patriacim ku kľúčovým kritériám je transparentnosť rozhodovania, teda nutnosť dôkazný postup popísať a logicky a vecne presvedčivým spôsobom odôvodniť (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 464/99 z 13. júla 2000; m. m. tiež napr. II. ÚS 329/2021, II. ÚS 198/2023, II. ÚS 337/2023). Uvedenú požiadavku zákonodarca na účely trestného konania vtelil do sústavy nárokov kladených na odôvodnenie rozsudku (§ 168 Trestného poriadku). Zvlášť prípady, kde si vykonané dôkazy vzájomne odporujú, kladú na konajúci všeobecný súd zvýšené nároky, a to v súvislosti s vyvodzovaním záverov o tom, ktoré skutočnosti považuje súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov (m. m. napr. II. ÚS 329/2021, II. ÚS 198/2023, II. ÚS 337/2023).

20. Konkrétne krajský súd v napadnutom rozsudku poukázal na skutočnosť, že boli dva diametrálne rozdielne údaje aj o čase vyvesenia oznámenia o začatí územného konania na úradnej tabuli obce, a to od 29. septembra 2004 do 15. októbra 2004 a od 11. októbra 2004 do 26. októbra 2004, a preto bolo vylúčené, aby obžalovaný [REDAKOVANÉ] vydal územné rozhodnutie s dátumom jeho vydania 23. augusta 2004 a že by mohlo byť vyvesené na úradnej tabuli obce od 14. septembra 2004 do 25. septembra 2004, pretože v uvedenom čase ešte nebolo oznámené ani začatie územného konania, a súčasne nemohlo bez ohľadu na to nadobudnúť právoplatnosť 26. septembra 2004, ako bola na ňom vyznačená, keďže lehota 15 dní na podanie odvolania začala plynúť až odo dňa oznámenia rozhodnutia, ktorým bolo uplynutie posledného dňa lehoty 15 dní na jeho vyvesenie. Zjavným motívom tohto konania obžalovaného [REDAKOVANÉ], ako ustálil prvostupňový súd, bolo dosiahnuť skoršie vydanie územného rozhodnutia v prospech stavebníka spoločnosti MAGMA ZAFÍR, s. r. o., tak, aby toto bolo možné opatriť takým dátumom právoplatnosti, aby aspoň formálne budilo zdanie, že je podkladom a nevyhnutnou podmienkou na konanie o žiadosti uvedenej spoločnosti, ktorá bola zaevidovaná v doručovacej knihe obce 4. novembra 2004. Prvostupňový súd podľa krajského súdu správne poukázal aj na skutočnosť, že stavebník – spoločnosť MAGMA ZAFÍR, s. r. o., bola v časovej tiesni, pretože stavebné povolenie, ktorému predchádzalo územné rozhodnutie, bolo povinnou prílohou žiadosti o nenávratný finančný príspevok, pričom lehota na podanie takejto žiadosti končila 15. novembra 2004. V tomto kontexte krajský súd odkázal aj na stanoviská a vyjadrenia Obvodného úradu životného prostredia Nové Zámky, obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie, regionálnej správy a údržby ciest, ako aj Archeologického úradu SAV, ktoré k údajnému dátumu vydania predmetného stavebného povolenia toto nemali k dispozícii. Súdny preto dospeli k záveru, že pokiaľ obžalovaný [REDAKOVANÉ] vydal stavebné povolenie, toto nevydal 4. októbra 2004, ale neskôr po tom, ako bola žiadosť o vydanie stavebného povolenia postúpená 5. novembra 2004 spoločnému stavebnému úradu a pridelená na konanie jeho zamestnancovi obžalovanému [REDAKOVANÉ]. Toto vyplynulo predovšetkým z výpovede obžalovaného [REDAKOVANÉ], ktorý potvrdil, že až v danom štádiu vypracoval pre obžalovaného [REDAKOVANÉ] koncept stavebného povolenia pre danú stavbu, avšak vyplynulo to aj z listinných dôkazov, a to konceptu stavebného povolenia, ktorý je svojím obsahom totožný s obsahom stavebného povolenia, ktoré následne vydal obžalovaný

██████████, vrátane dátumu jeho vydania 4. októbra 2004, a to aj s chybou spisovej značky na prvej strane stavebného povolenia. Z vykonaného dokazovania prvostupňový súd správne ustálil aj skutočnosť, že obžalovaný ██████████ nemal pri vydávaní stavebného povolenia k dispozícii ani kompletnú projektovú dokumentáciu pre stavebné povolenie v rozsahu požadovanom právnymi predpismi na vydanie takéhoto stavebného povolenia. Nemalo to však vplyv ani na skutočnosť, že niektorými čiastkovými časťami projektovej dokumentácie pre stavebné povolenie, ktoré boli vypracovávané postupne spoločnosťou ENERGOPROJEKT a. s., mohli sťažovatelia disponovať skôr.

21. Tieto už uvedené závery súdov sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti vyvracali tvrdením, že nepotrebovali právoplatné stavebné povolenie (údajne im malo stačiť neprávoplatné stavebné povolenie, pozn.) a že z výpovede svedka ██████████ nevyplývala žiadna skutočnosť týkajúca sa časovej tiesne sťažovateľov. Tieto okolnosti sú ale iba čiastkové detaily, ktoré neboli žiadnym spôsobom spôsobilé spochybniť celkový skutkový dej, ako ho už ustálili všeobecné súdy na základe dokazovania, naopak, sťažovatelia k týmto už uvedeným záverom iba lakonicky uviedli (t. j. bez toho, aby akokoľvek dokázali spochybniť tento presvedčivý sled udalostí podložený vykonaným dokazovaním, pozn.), že k nim súdy dospeli bez relevantného odôvodnenia.

22. Vo vzťahu k blízkemu vzťahu medzi sťažovateľmi a starostom ██████████ krajský súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že hoci ██████████ vo svojej výpovedi uviedol, že priestory obecného úradu sa bežne prenajímali, jeho splnomocnenie zo strany sťažovateľov na preberanie písomností a zásielok už nebolo možné považovať za štandardné vzťahy. Taktiež iniciatívne angažovanie sa pri zabezpečovaní vyjadrení dotknutých orgánov štátnej správy na účely územného a stavebného konania u obžalovaného ██████████ v predstihu niekoľkých mesiacov nebolo štandardným postupom. Napriek tomu sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti argumentovali, že medzi nimi a starostom ██████████ nie je žiadny blízky vzťah, práve tým, že sa priestory obecného úradu bežne prenajímali. Túto okolnosť pritom žiadny zo súdov vôbec nespochybnoval, dôraz tu kládol na angažovanosť starostu vo veci sťažovateľov a splnomocnenie na preberanie ich písomností. Sťažovatelia popierali blízky vzťah so starostom aj tvrdením, že služby tzv. virtuálneho sídla obchodnej spoločnosti, kde súčasťou balíka služieb je aj preberanie zásielok, je súčasťou predmetu podnikania viacerých súkromných obchodných spoločností (napr. bratislavasidlo.sk alebo virtualna-adresa.sk). Starostu obce ale nemožno považovať za podnikateľa, ktorý by mal preberať poštové zásielky súkromných obchodných spoločností, nehovoriac o takých subjektoch, pri ktorých je v zjavnom konflikte záujmov v dôsledku prebiehajúceho územného a stavebného konania. Takýmto spôsobom sťažovatelia nemohli uspieť s tvrdením, že medzi nimi a starostom nebol žiadny bližší vzťah, resp. že v predmetnej veci nešlo o koordinované spoločné konanie sťažovateľov.

23. Sťažovatelia extenzívnym spôsobom spochybnovali aj pochybnosti súdov týkajúce sa návrhu na vydanie územného rozhodnutia a stavebného povolenia z 20. augusta 2004. Krajský súd v napadnutom rozsudku odkázal na závery prvostupňového súdu, ktorý poukázal na originál žiadosti z 20. augusta 2004 opatrenej potvrdením o jej doručení z 23. augusta 2004 podpísaným obžalovaným ██████████ a pečiatkou obce ██████████, pričom toto potvrdenie nebolo súčasťou vyšetrovacieho spisu a ani spisu vedeného v rámci územného a stavebného konania, žiadosť nebola zaevidovaná v doručovacej knihe obce a nebola zaistená ani pri prehliadke priestorov obecného úradu, ako ani v mieste bydliska obžalovaných. Odvolací súd sa plne stotožnil

so záverom prvostupňového súdu, že na základe vykonaných dôkazov bolo preukázané, že vydaniu územného rozhodnutia obžalovaným [REDAKOVANÉ] s dátumom 23. augusta 2004 nepredchádzalo vykonanie žiadneho územného konania. Aj odvolací súd dospel k záveru, že uvedené územné rozhodnutie nebolo vydané 23. augusta 2004, a preto nemohlo nadobudnúť právoplatnosť 26. septembra 2004. Uvedený záver vyplynul zo spisu predmetného územného rozhodnutia, ako aj z výpovedí obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom. Keďže návrh na územné rozhodnutie, ktorý mal byť podaný 23. augusta 2004, nebol zaevidovaný v doručovacej knihe obce a evidentne nebol žiadny administratívny spis, nemohlo podanie z 23. augusta 2004 dostať žiadnu spisovú značku. Ako už bolo uvedené, bolo vylúčené, aby obžalovaný [REDAKOVANÉ] vydal územné rozhodnutie s dátumom jeho vydania 23. augusta 2004 a že by mohlo byť vyvesené na úradnej tabuli obce od 14. septembra 2004 do 25. septembra 2004, pretože v uvedenom čase ešte nebolo oznámené ani začatie územného konania, a súčasne nemohlo bez ohľadu na to nadobudnúť právoplatnosť 26. septembra 2004, ako bola na ňom vyznačená, keďže lehota 15 dní na podanie odvolania začala plynúť až odo dňa oznámenia rozhodnutia, ktorým bolo uplynutie posledného dňa lehoty 15 dní na jeho vyvesenie.

24. Tieto závery súdov sťažovatelia spochybňovali aj tým, že za vedenie administratívneho spisu neboli zodpovední oni, ale starosta obce [REDAKOVANÉ], ktorý bol podľa ich názoru nekompetentný, mal neporiadok v spisoch a s týmito spismi manipuloval, aby zakryl tento neporiadok. Zároveň napriek sume už uvedených dôkazov na tieto sťažovatelia vôbec nereflektovali, ale tvrdili, že skutočnosť, že návrh podal stavebník skutočne 20. augusta 2004, vyplýva z čiastkovej výpovede [REDAKOVANÉ], hoci tento bol podľa ich vlastných slov nekompetentný a mal neporiadok v spisoch. Z už uvedeného je tiež zrejmé, že táto argumentácia súdov smerovala (podľa názoru ústavného súdu efektívne a presvedčivo, pozn.) k spochybneniu, či mohol byť predmetný návrh na vydanie územného rozhodnutia a stavebného povolenia skutočne podaný 20. augusta 2004, a nie na odôvodnenie zavinenia samotných sťažovateľov (ústavný súd tu podotýka, že spolu so sťažovateľmi bol odsúdený aj [REDAKOVANÉ] – no v inom rozsahu, pozn.). Navyše, ako je z predošlého bodu zrejmé, krajský súd tu opäť nezaložil svoje závery na argumentoch, ktoré uviedli sťažovatelia (a ktoré boli zhrnuté v bode 6 odôvodnenia tohto uznesenia), preto aj ich obrana proti tejto zavádzajúcej interpretácii argumentácie v napadnutom rozsudku nebola pochopiteľne spôsobilá spochybniť už uvedené závery v napadnutom rozsudku.

25. Ústavný súd teda konštatuje, že krajský súd sa primeraným a dostatočným spôsobom vysporiadal so skutkovými otázkami koordinovaného postupu sťažovateľov s [REDAKOVANÉ] v úmysle vylákať od Slovenskej energetickej agentúry nenávratný finančný príspevok na projekt, ako aj neexistenciou (resp. jeho neskorším antedatovaním) návrhu na vydanie územného rozhodnutia a stavebného povolenia z 20. augusta 2004. Sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti dezinterpretovali závery konajúcich súdov a potom vo vzťahu k týmto nepresným záverom ponúkali vysvetlenia, ktoré boli jednak nepresvedčivé (napríklad prirovnanie starostu obce k obchodnej spoločnosti typu virtualna-adresa.sk) a tiež nesúvisiace (napríklad spochybňovanie svojho zavinenia vo vzťahu k záverom súdov o neexistencii návrhu na vydanie územného rozhodnutia a stavebného povolenia údajne podaného 20. augusta 2004). Podľa názoru ústavného súdu konajúce súdy už uvedené požiadavky plynúce zo zásady voľného hodnotenia dôkazov plne rešpektovali, keď náležite popísali svoje úvahy pri hodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo, ale aj v ich súhrne. Vzhľadom na uvedené dôkazné závery nemožno napadnutý rozsudok krajského súdu

hodnotiť ako arbitrárny, teda porušujúci označené práva sťažovateľov. Podrobné a logické hodnotenie jednotlivých dôkazov vykonané všeobecnými súdmi a pretavené do ich rozhodnutí nevykazuje znaky svojvôle. Sťažovatelia v konečnom dôsledku ani nepolemizovali s relevantnými (už uvedenými) závermi krajského súdu v napadnutom rozsudku. To im ale nezabránilo v tvrdení, že skutkové závery súdov nevyplývali z vykonaného dokazovania, boli arbitrárne ba dokonca vyvrátené vykonaným dokazovaním. Takto prezentovaná stratégia pred ústavným súdom nemohla mať šancu na úspech.

26. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

27. So zreteľom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnutý rozsudok krajského súdu nesignalizuje možnosť porušenia označených základných práv sťažovateľov. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

28. Na rozdiel od rozsiahlej, aj keď v konečnom dôsledku nepresnej a zavádzajúcej argumentácie proti skutkovým záverom v napadnutom rozsudku vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sa sťažovatelia obmedzili iba na stručnú výhradu, ktorá spočívala vo fakte, že najvyšší súd nezrušil napadnutý rozsudok krajského súdu.

29. Ústavný súd síce uznáva, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je síce stručnejšie, čo bolo zvýraznené vo vzťahu k sťažovateľom aj tým, že napadnutým uznesením neodmietol najvyšší súd len ich dovolanie, ale aj dovolanie [REDAKOVANÉ], ale z tejto samotnej okolnosti nemožno vyvodiť, že by išlo o arbitrárne rozhodnutie. Ústavný súd podotýka, že najvyšší súd v napadnutom uznesení zhrnul aj dovolaciu argumentáciu sťažovateľov (na stranách 28 až 30 napadnutého uznesenia), preto nie je pravdivá námietka sťažovateľov, ktorí vo svojej ústavnej sťažnosti tvrdili, že v odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu absentuje čo i len analytické zhrnutie ich dovolacích námietok.

30. Sťažovatelia svoj dovolací dôvod (zásadné porušenie práva na obhajobu) podložili tvrdením, že skutkové závery okresného súdu, ktoré si osvojil aj krajský súd, sú nesprávne, nevyplývajú z vykonaného dokazovania a sú založené iba na hypotézach súdov a ako celok sú arbitrárne.

Najvyšší súd okrem všeobecného odkazu na svoju judikatúru týkajúcu sa aspektov práva na obhajobu vo vzťahu k údajným extrémnym pochybeniam pri hodnotení dôkazov či údajnej arbitrárnosti rozhodnutí súdov dospel k záveru, že uvedené námietky sú neopodstatnené, pretože primárne okresný súd presvedčivo a podrobne uviedol (strany 66 až 83 rozsudku), na podklade ktorých dôkazov uznal obvinených vinnými, ako sa vysporiadal s ich obhajobou, pričom jeho hodnoteniu dôkazov nemožno vyčítať nedostatky formálnej logiky. K námietke, že sa odvolací súd nevysporiadal podrobne a osobitne s ich rozsiahlou argumentáciou proti hodnoteniu dôkazov, najvyšší súd konštatoval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Zároveň čiastočne aj vo vzťahu k sťažovateľom najvyšší súd uviedol, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môžu obvinení v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov – ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v zbierke pod číslom 96/2018)].

31. Ústavný súd už uvedenému záveru nemá čo vytknúť, a to aj s ohľadom na závery z predošlej state, pretože skutkové závery krajského súdu (a sprostredkovane aj závery okresného súdu, pozn.) boli podrobne a presvedčivo vysvetlené, pričom zároveň boli relevantným spôsobom podložené vykonaným dokazovaním. Selektívne spochybňovanie nesúvisiacich okolností v spojení s dezinterpretáciou samotných záverov súdov zo strany sťažovateľov nevyžadovalo v tomto smere podrobnejšiu reakciu dovolacieho súdu. Ústavný súd teda aj s ohľadom na celkom zjavne nedostatočnú ústavnoprávnu argumentáciu sťažovateľov nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľmi označených základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

32. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov, ako ich špecifikovali v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu